

Kedves Testvérek!

Az évközi huszonegyedik vasárnapon Jézus intése hangzik fel templomainkban: „Törekedjetelek bemenni a szűk kapun, mert mondom nektek, sokan próbálnak majd bejutni, de nem tudnak.” Jézus arra figyelmeztet, hogy törekedjünk átjutni a szűk kapun. Azt is mondja, hogy majd eljön a pillanat, amikor mindenki át akar jutni, de nem tud.

Az ajtók és a kapuk némán irányítják az életünket. Megszoktuk, hogy vannak ajtók, amik ha közeledünk, kinyílnak előttünk, legtöbbször áruházak vagy a boltok ajtajai. Vannak rosszul záródók és nehezen becsukhatók. Láttam párnázott, sötét titkokat őrzőt. Próbáltam már nyikorgó ajtón bemenni, nehogy felébresszem a már alvókat. Láttam ajtót, amit a cipőtalpak nyomai csúfítottak el.

Az ajtóknak külön nyelve és üzenete van, már gyerekkorban megtanítták, hogy ha tárva-nyitva van, az felhívás arra, hogy bemehetünk. Ha csak félig vagy alig van nyitva, akkor várakozást fejez ki. Ha pedig zárva találok egy ajtót, akkor megtorpanok előtte, hogy be merjek-e nyitni?

Vannak tárt kapuk, ahol mindenki szívesen fogadnak. Van, ahol jegyet kell váltani, vagy igazolványt felmutatni és vannak zárt ajtók.

A templomaink ajtajai is nagyon sokszor nem nyitottak, hanem zártak. Pedig a templom ajtajában, két világ határához érünk. A minden napi profán világ, és az Isten jelenlétével telt, szakrális világ határához. A templomba lépve a külső világot elhagyom, és belépek egy másik világba, ami csak a kapun belül tárulhat fel számunkra, ahová minden feltétel nélkül várnak és beengednek, de tudatában vagyok-e Jézus szavainak. „Törekedjetelek bemenni a szűk kapun, mert mondom nektek, sokan próbálnak majd bejutni, de nem tudnak.”

Fel vagyok-e készülve a belépésre? Kész vagyok arra, hogy a kapun kívül hagyjam mindazt, ami nem méltó, az Istennel való találkozásra? Leveszem-e a sapkám, elnémítom-e vagy kikapcsolom-e a telefonom, kulturált-e az öltözésem vagy talán hiányos?

Nemcsak külső rendezettségre van szükség, hanem a szív tisztaságára is. A szívnek arra a tisztaságára, amely képes arra, hogy levesse előítéleteit, birtokolni akarását, és helyette a várakozást válassza. Készen kell lennem arra, hogy amikor jelentkezik, amikor eljön, őt magát fogadni tudjam, kapjon helyet az életemben.

Hányan jönnek rajtam kívül a templomba és belépnek annak ajtaján. Olyan sokféle embert látok itt, hogy sokszor össze vagyok zavarodva. De ki vagyok én, hogy megítéljem, másnak van-e joga belépni a templomba? Jézus soha senkit nem küldött el magától, és senkinek nem mondta, hogy forduljon máshoz segítségért. Többször elvárta, hogy az emberek döntsenek, hogy be akarnak lépni, gyógyulni akarnak, tanítványok akarnak lenni.

A templom ajtó két világ határa. Ahhoz, hogy átjussak egyikből a másikba, be kell lépnem rajta. Jézus önmagát ajtónak nevezte, amelyen keresztül átléphetünk, a mi világunkból Isten világába. Ez a kép figyelmeztetés. Jézus összeköthet Istennel, de el is zárhat tőle, vagy átenged, vagy kizár, és ezt ő dönti el.

Márai Sándor író figyelmeztet: „A mai ember csak él, s csak annyit tud Istenről, mint egy távoli, nagyon hatalmas uralkodóról, akit tisztelni tartozik ugyan, de nincs hozzá személyes köze. Egy napon megismerkedik Vele. A mi civilizációnkban ez a találkozás néha nagyon útszéli körülmények között is történhet, egy kávéházban, vagy a földalatti vasúton, mert Isten a profán helyeken talán gyakrabban jelenik meg, mint a templomban.”

A bibliai történetek olvasásakor feltűnő, hogy Isten legtöbbször olyan embereket szólít meg, akik nem pont az ő keresésével vannak elfoglalva. Ábrahám 75 évesen a családi gazdaságot igazgatja Úr városában. Mózes apósa juhait terelgeti a pusztában. Izaiást a tisztátalan ajkú népek közül hívja meg látomásában az Úr. Jézus halászokat szólít meg. Pál apostol éppen a keresztények elfogására indul. Jézus így mutat rá arra, hogy Isten és ember kapcsolatában ki a kezdeményező fél. „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket.” Ezekben a példákban az Úr a legrövidebb úton keresi fel azt, akivel dolga van. Mivel azonban nem mindenkit egyformán rövid úton talál meg, az ember is elkezdheti keresni őt azokkal a teremtésben kapott képességekkel, amelyekkel a világ dolgait is megismeri. Igaz, hogy az ilyen keresés nem vezet tökéletes eredményre, mégis jelentős hagyománya van az emberiség történetében.

Az ember nemcsak kenyérrel él, de kenyér nélkül nem tud élni. A régi szerzetesek, amikor letűzték a keresztet a sivatag vagy pusztaság közepén, azután gabonát vetettek, gyümölcsfát ültettek, így az élettelen kereszt jelképe, zöld valósággá virágzott ki. Nagyon jól tudták, hogy az ember testből és lélekből álló teremtmény, de a lélek, csak a testben él, a test által tud működni. Úgy gondolták az ember, gondolkodó nádszál, de a nádnak erősen meg kell kapaszkodnia a feketeföldben, gyökerének nedvességet kell kapnia, leveleit a napsugár melegének kell érnie. Terméketlen földet virágzóvá tenni teremtfői tevékenység. Ha másokat erre tanítunk, az isteni tervet megvalósítók vagyunk és Isten Országának részeseivé tesszük őket.

Szabadnak lenni a földi kötöttségektől, egyáltalán nem könnyű. Jézus arra akar figyelmeztetni, hogy el kell fordulni mindentől, ami az embert elválasztaná tőle. Nem gyűlöletet hirdet Jézus. Arra int bennünket, hogy el kell fordulni attól, ami elválaszthatná az embert tőle.

Jézus szerint alakítani az életet, annyit is jelent, mint számot vetni mindennel. Miként az építő leül, s végig gondolja, van-e miből építeni. Az életünk akkor lesz csak épületes, ha számot vetünk azzal, hogy mi a lényeges és mi a lényegtelen.

Jézus nem élet-tagadó, hanem élet-igenlő. Arra kellene, csupán rádöbbenünk, hogy akkor lesz igazán az enyém az élet, ha a dolgoknak megfelelő rendje van. Ha nem teszem Isten elé és fölé azt, ami csak ideig-óráig tartó. Ha nem ragaszkodom görcsösen házhoz, vagyonhoz, hatalomhoz, tekintélyhez, birtokhoz. Ha át tudok lépni a kapun, hogy a dolgok megfelelő rendje megjelenjen az életemben.

Tenni Isten akaratát. Helyes rendet tenni életemben. Befogadni az Isten igéjét. Igent mondani az Isten igéjére. Akkor talán a szűk kapun is, át tudunk jutni. Amen.